

เทวดา

บทที่ 1

“คุณเสก สู้ชาติ ลูกขึ้นมาสู้เขา...!”

เสียงนั้นเคยเป็นของเด็กหญิงตัวเล็กที่พัวพันใกล้ชิด คอยอยู่เคียงข้างในเวลาที่เขาเข้าตาจน ในบัดนี้เธอโตเป็นสาวสวย แม้ตัวจะยังเล็กเหลือเกินเมื่อเทียบกับร่างใหญ่ของคนที่เป็นทั้งพี่และเพื่อน

ในยามเยาว์วัย เมื่อพ่อแม่ยังไม่ร่ำรวย เขาเคยถูกรังแกบ่อยๆ จนเสียงนั้นคุ้นหู บางครั้งกำปั้นเล็กๆ พุ่งใส่ผ่ายตรงข้ามที่ตัวใหญ่กว่าจนเทียบกันไม่ได้เพื่อช่วยปกป้อง

แม่เธอและแม่เขา เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ท่านทั้งสอง เรียนชั้นประถม ทำให้เธอสองสาวพี่น้อง กลายมาเป็นเหมือนทั้งเพื่อนและน้องสาวของเขา แต่พอเริ่มเป็นหนุ่มเป็นสาว เขาก็หลงรักสาวคนพี่อย่างถอนใจไม่หลุด ทั้งๆ ที่รู้แก่ใจว่า พรรณศรี ไม่ได้สนใจเขาจริงจัง

เขากหักและพยายามจะมีคู่ดวงทดแทน แล้วก็ร้างรากับสาวๆ ไปอีกหลายคน มีก็แต่แม่พริ้ม นางสาวพิมพ์สมรคนนี้ ที่ไม่เคยเปลี่ยนใจจากกัน เคยรักห่วงใยกันอย่างไรก็เป็นไปอย่างนั้น

ในยามท้อแท้ เธอนั่งข้างๆ เอื้อแขนโอบกอด กระซิบปลอบให้กำลังใจ

ในยามคับขันต่อสู้ก็เชียร์สุดตัว

สู้ชาติ...! เราก็มืด แล้วจะกลัวอะไร...!

“...เสกมีดีที่ไหน... เสกไม่มีอะไรดีสักอย่าง...” บางครั้งหนุ่มร่างใหญ่คร่ำครวญ

เธอเป็นสะพานเชื่อม ชายหนุ่มจึงยังไม่ห่างหายไปจากหญิงที่เขาหมายปอง แม้มีบ่อยๆ ที่เขาต้องอึดอัดเสียหน้าเมื่อเผชิญหน้ากับหนุ่มที่มาติดพันพรรณศรี

คุณฤทัย แม่ของพวกเธอรักเขา และยิ่งเอาอกเอาใจตั้งแต่ครอบครัวของเขา ร่ำรวยขึ้น เธอเองก็พยายามชักจูง แต่ลูกสาวคนโตไม่ยอมเชื่อฟังง่าย ๆ

พิมพ์สมรไม่เคยเล่าให้ชายหนุ่มฟังถึงคำพูดของพี่สาว

“ต่อให้รวยแค่ไหนก็เถอะ ปัญญาอ่อนขนาดนั้นใครจะไปทนได้ เสียตายรูปร่างหน้าตาออกจะดีทำไมถึงไม่มีมันสมองซะเลย”

“โห ลูกรักเสกเหมือนพี่เหมือนน้องก็ได้นี่นา ยังไงๆ ก็โตขึ้นมาด้วยกัน”

“รักเหมือนพี่เหมือนน้องพรรณรักได้ แต่ที่จะให้มาเป็นสามีนี้พรรณทนไม่ได้หรอกแม่ พรรณขออยู่กับคนที่พรรณรักเถอะ”

“ความรักถ้าไม่มีฐานะก็ไปไม่รอดนะลูก แม่ไม่อยากจะเห็นลูกหลานลำบาก”

“โห แม่มองไปถึงขนาดนั้นเลยนะคะ แล้วทำไมแม่ไม่เชียร์ให้เค้าแต่งงานกับยัยพริ้มล่ะ ก็รักกันออกจะตายใครๆ ก็รู้”

“เฮ้ ใครรักใคร พริ้มไม่เกี่ยวด้วยนะ” พิมพ์สมรรีบออกตัว

“ก็แม่อยากได้ลูกเขยทายาทเศรษฐกิจพื้นล้านนะยัยพริ้ม”

“พริ้มไม่เกี่ยวๆ” เธอยืนยัน

“ฉันก็ไม่เอาด้วย ชีวิตฉันไม่จมอยู่กับสามีปัญญาอ่อนหรอก”

แต่ว่าในที่สุดพรรณศรีก็เปลี่ยนใจ ยอมตอบรับการขอแต่งงาน ... นำความพออกพอใจมาให้มารดาอย่างยิ่ง

ส่วนชายหนุ่มก็ยินดีปรีดาเป็นที่สุด แม้รู้แก่ใจว่าสาวที่ตนหลงรักและเจ้า ทศพล เพื่อนทรยศ ยังตัดกันไม่ขาด และยังรู้ว่าที่หญิงสาวกลับมาคืนดีกับเขาจนถึงกับยอมจะแต่งงานด้วย ก็เพราะมรดกหลายพันล้านที่เขาครอบครอง

ในระยะไม่กี่ปีมานี้ พ่อเขาหิบบีบอะไรก็กลายเป็นเงินเป็นทองไปหมด แต่แล้วพ่อก็ตายจากไป ทิ้งให้ชายหนุ่มกับแม่อยู่กับทรัพย์สมบัติมหาศาลที่คนใกล้ชิดกระหายจะเข้ามาช่วยกันดูแล..!

แม่เขาเป็นคนอ่อนคิดอะไรง่าย ๆ เขาเองแม้เติบโตเป็นหนุ่มรูปหล่อร่างใหญ่แข็งแรง แต่ความรู้สึกนึกคิดถอดแบบจากแม่แทบไม่ผิดเพี้ยน อาจจะตื่นกว่าด้วยซ้ำ

แม่เขา รักพี่น้องคู่นี้เพราะเห็นมาแต่อ่อนแต่ออก ตั้งแต่แม่ยังเป็นเพียงแม่บ้านธรรมดาๆ ของคนที่มีฐานะค่อนข้างดี พอกลายมาเป็นมหาเศรษฐี เธอและครอบครัวเพื่อนคนนี้ห่างกันไปบ้าง แต่สัมพันธ์ทางใจไม่เคยเปลี่ยนแปลง

หลังจากสามีจากไป เธอก็หวังให้ลูกชาย-หนุ่มหล่อร่างสูงใหญ่ที่วันๆ หนึ่งดีแต่ดวงสาวคนนั้นคนนั้นลอยไปลอยมาไม่ทำอะไรเป็นเรื่อง

เป็นราว หันมาคิดเรื่องมีครอบครัว เธอตั้งใจที่เมื่อเธอเคี้ยวเชิฐ เขาก็พูดว่าไม่รักใครนอกจาก พรรณศรี

“ว่าแต่แม่พรรณมีแฟนอยู่แล้วหรือยัง เมื่อก่อนเคยไปมาหาสู่ เดียวนี้ทำไมเงียบหายไป”

ทั้งตัวเขาเองและครอบครัวของพรรณศรีตบเลียงๆ อ้อมอ้อม ปกปิดความจริง คุณสุขสันต์ จึงไม่รู้ว่า หญิงสาวที่เธออยากได้มาเป็น ลูกสะใภ้ มีคนรักอยู่เป็นตัวแทนตน..! กำหนดการงานแต่งงานถูก กำหนดขึ้นง่ายๆ ทั้งๆ ที่ตัวว่าที่เจ้าสาวยังตัดคนรักไม่ขาด

หญิงสาวพูดไม่เต็มเสียงทั้งยังไม่กล้ามองหน้ามองตาเขาตรงๆ

“คุณเสกวางใจเถอะค่ะ พรรณเล็กกับทศพลแล้ว ถ้าจะพบกันบ้างก็แค่คุยกันอย่างเพื่อน”

เสกสิทธิรู้ดีแกล้งใจ แต่กลับคิดงายๆ ว่าตอนนี้จะยังไ้ก็ช่าง หลังจากแต่งงานแล้ว เธอก็คงจะลืมอีกฝ่ายได้เอง เขารู้แต่เพียงว่า เขารักต้องการเธอและไม่สนใจเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น เขาโกหกแม้ว่า พรรณศรีไม่ได้เกี่ยวข้องกับหนุ่มที่ไหน มีก็แต่คนที่มาหลงรักเธอ ข้างเดียว

คุณสุขสันต์ไม่รังเกียจ “เอาเถอะ สาวสวยก็ยอมมีคน มาหลงรักเป็นธรรมดา อีกหน่อยพอแต่งงานมีลูกแล้วพวกหนุ่มๆ ก็ห่างหายไปเองแหละ”

พรรณศรีสวยใสมาแต่เล็ก ในบัดนี้เธอเป็นสาวสวยสำอาง ที่หาที่ติไม่ได้ เสกสิทธิรักหลงเธอมากขึ้นทุกวัน เมื่อครั้งอกหัก ผิดหวังเขาถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับไม่เป็นอันทำอะไร คิดอยู่แต่ว่า ไม่ว่าจะเสียอะไรเขาก็ยินยอมเพื่อให้ได้แต่งงานกับเธอ

เขารู้สึกเป็นสุขสมหวังที่สุดเมื่อเธอตกลงใจจะแต่งงานด้วย แม้หญิงสาวจะไม่ทำตัวใกล้ชิดแบบคู่รักคู่ใครทั้งหลายเขาก็ไม่จิตใจ สงสัย

เธอมักจะมีเหตุผลมาอ้างเพื่อปลีกตัว

“ช่วงนี้พรรณไม่ว่างเลยคะ งานยุ่งมาก”

“พรรณไม่จำเป็นต้องทำงานเลย ลာออกมาอยู่กับเสกเถอะ”

“แต่พรรณมีภาระ พรรณต้องดูแลแม่กับน้อง บ้านกับรถ ก็ยังผ่อนธนาคารอยู่เลย”

“พรรณต้องใช้เงินเท่าไร บอกมาค่าเดียว เสกจะจัดการให้”

“โธ่ ถ้าทำอย่างนั้น ญาติๆ ของคุณเสกก็นินทาพรรณแน่ซิคะ อย่าเลยคะ ให้พรรณทำอย่างที่เคยทำไปก่อน หลังจากแต่งงาน แล้วค่อยคิดกันใหม่”

“ถ้าแต่งงานแล้ว พรรณต้องเลิกทำงานอื่นทุกอย่างนะ”

ท่าที่รับเข้าซ้ำซ้ำของเขาเหมือนเด็กโคงที่ไม่น่าพิสมัยเลยแม้แต่น้อย

“คะ”

“สัญญา นะ”

“สัญญาคะ” เธอผินยิ้ม นึกรำคาญจัดๆ

ในวันนั้น..... พรรณศรีมีนัดกับว่าที่เจ้าบ่าวจะพากันไปลองชุด แต่งงานและหาซื้อข้าวของตกแต่งห้องหอ แต่พอได้รับโทรศัพท์ เธอก็มีท่าทีแปลกๆ ถือโทรศัพท์เลียงไปพูดเบาๆ ตามลำพัง

พิมพ์สมร มองตากับมารดาอย่างนึกเดาได้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร อีกครู่ใหญ่ ว่าที่เจ้าสาวก็กลับมานั่งหน้าเจีอน พูดอ้อมอ้อม

“พริ้ม พี่เผชิญมีธุระด่วน พริ้มช่วยไปกับคุณเสกแทนพี่ทีนะ”

“แหม พริ้มจะไปแทนได้อย่างไร ทำไมพี่พรรณไม่เลื่อนนัดไป ก่อนล่ะคะ”

“เลื่อนไม่ได้หรอก คุณเสกวางโปรแกรมจะไปหลายที่”

“พริ้มหมายถึงเลื่อนนัดกับอีกทางหนึ่งต่างหาก”

“อ้อ... เอ้อ... คือว่า...”

“ใครคะ พี่ทศใช้ไหม”

อีกฝ่ายหน้าเจีอนนึกปั่นเรื่องไม่ทันจึงถูกน้องสาวรุกไล่

“พี่พรรณกำลังจะแต่งงานอยู่แล้วนะ คุณเสกรักพี่พรรณมาก พี่พรรณก็รู้” ประโยคนั้นถูกยกมาย้ำเตือนหลายครั้งแล้ว

“พี่รู้...” หญิงสาวพูดอ่อยๆ “พี่ตัดใจจากคุณทศแล้ว แต่ว่าเขายังทำใจไม่ได้...”

“ถ้าพี่พรรณตัดใจแล้วก็อย่าไปสนใจเขาซิคะ”

พรรณศรีจุนเจียวขึ้นมาบ้าง “เอ๊ะ พิมพ์สมร เรื่องนี้เธอ ไม่ต้องมาสั่งสอนฉัน เธอเป็นน้องนะ ถ้าเธอเป็นห่วงคุณเสกละก็ ทำไมไม่แต่งซะเอง”

พอพี่สาวเสียงดัง น้องสาวก็เสียงอ่อยทำตาปริบๆ

“อ้าว ทำไมพี่พรรณพูดอย่างนั้น”

“เรื่องแต่งงานเป็นเพราะคุณเสกกับแม่เขาอะ ไม่ใช่เป็นฉัน สักหน่อยที่อยากจะแต่ง”

“แต่ว่าพี่พรรณรับปากแล้วนี่คะ”

“ก็เพราะแม่เรานะซี ฉันถึงต้องยอมรับปาก”

“อ้าว ลูก...!” คุณฤทัยเถียงไม่ออก

ดังนั้น พิมพ์สมร จึงต้องขับรถเก๋าคันเล็กของเธอไปที่คฤหาสน์ของชายหนุ่ม เพื่อที่จะนั่งรถหรูคันใหญ่ของเขาไปยังที่ต่างๆ แม้จะผิดหวังอยู่บ้าง แต่เสกสิทธิ์ก็ไม่รังเกียจที่เป็นเธอแทนพรรณศรีสีหน้าเขาสดใส

“พรรณโทรมาบอกว่าติดธุระ เสกไปกับพริ้มก็ดีเหมือนกัน”

ร่างใหญ่สวมใส่เสื้อผ้าดูดีมีแบรนด์ นาฬิกาเรือนหรูราคาหลายแสน รองเท้าหนังบางเนื้อนิ่มที่สาวใช้ขัดเช็ดให้ทุกวัน แต่ยามเขาพูด ช้ายังแคะขี้มูกกวอดชาวบ้านทำให้สาวๆ เมินหน้า บางคนแอบหัวเราะ

หากเห็น เธอก็ตั้งมือใหญ่ได้รูปสวยออกจากจมูกโด่งๆ อย่างไม่ถือสา หากเขาทานอาหารเลอะเทอะเธอก็ช่วยเช็ดให้

เธอช่วยเขาเลือกซื้อข้าวของ ดูเขาลองชุดแต่งงาน “หล่อจริงๆ คุณเสกต้องเป็นเจ้าบ่าวที่หล่อที่สุดในประเทศไทยแน่ๆ”

“จริงอะ..?” ชายหนุ่มยิ้มเขิน

เธอแหวะไปดูชุดสำหรับเจ้าสาวเพื่อที่จะพยักหน้าอย่างพึงพอใจ

“สวยมาก”

“ไหนพริ้มลองใส่ให้เสกดูหน่อยซี” ท่าที่เขาระดือรือร้น

“ไม่ได้หรอก ไม่รู้ว่าเขาถือกันหรือเปล่า”

“เสกไม่ถือหรอก พริ้มลองเหอะ”

เจ้าของร้านพูดว่า “ลองซิคะ จะได้ดูความเรียบร้อยต่างๆ แล้วค่อยให้คุณเจ้าสาวมาลองอีกที”

เธอสวยหรูจนชายหนุ่มต้องพยักหน้าอย่างพึงพอใจเช่นกัน

“สวยมากๆ เลยพริ้ม”

“อีกหน่อยถ้าพริ้มแต่งงาน จะขอยืมชุดนี้มาใส่บ้างนะคุณเสก”

“ได้ซี พรรณคงไม่ต้องใช้ซ้ำหลายครั้งหรอก” เขาหัวเราะเหมือนเด็กเสกต้น

เจ้าของร้านพูดว่า “รูปร่างคุณเหมือนๆ คุณพี่สาว แก่ได้ไม่ยากหรอกคะ”

ชายหนุ่มถามเมื่อเธอขับรถหรูคันใหญ่พาเขากลับบ้าน...

“พริ้มพอจะรู้ไหมว่านอกจากศพแล้วยังมีใครอีกที่ไม่อยากให้พรรณกับเสกแต่งงานกัน”

“ไม่รู้ซี คุณเสกถามทำไมหรือ”

“มีคนโทรมาขู่ บอกให้ล้มเลิกการแต่งงานซะ”

“คงเป็นพวกโรคจิตละมัง คุณเสกอย่าไปสนใจเลย”

“เสกไม่สนอยู่แล้วละ”

บ้านใหญ่ตั้งอยู่ในพื้นที่เจริญซึ่งเพิ่งมีการพัฒนาให้เป็นที่อยู่อาศัยของผู้มีฐานะ บริเวณต้นซอยมีการทำการค้าหนาแน่น แต่เมื่อเลี้ยวเข้าสู่ท่าเลขของคนรวย... ที่ดินกว้างและว่างเปล่าที่แหวดล้อมทำให้บ้านเขาออกจะเปลี่ยวในยามค่ำคืน ข้าวันนั้น ยามรักษาความปลอดภัยที่มีห้องรักษาการอยู่ข้างประตูรั้วก็หายเงียบ..! ถ้าแดดแตรเรียก ก็ไม่แน่ว่าคุณสุขสันต์จะเดินมาเปิดประตูด้วยตนเองอย่างคนที่ไม่ชอบอยู่นิ่ง ประตูใหญ่เปิดแง้มทำให้ชายหนุ่ม ลงจากรถหมายจะเปิดประตูด้วยตัวเอง

หากแล้วรถจักรยานยนต์คันหนึ่งก็แล่นมาจอด แล้วร่างใหญ่สองร่างก็ปราดลงมา! ร่างหนึ่งตรงเข้าทำร้ายชายหนุ่ม ขณะที่อีกร่างหนึ่งกระชากประตูรถด้านที่พิมพ์สมรนั่งตั้งเธอออกจากรถ เธอต่อสู้ดิ้นรน ส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ แต่ไม่อาจสู้แรงผู้ชายร่างใหญ่ได้

“คุณเสก...! คุณเสก...!” เธอร้องเรียกด้วยความห่วงใย

มือหยาบใหญ่ กดปิดปากจนเจ็บ ขณะที่แขนแข็งแรงเหมือนปลอกเหล็กรัดแน่นจากด้านหลัง เธอได้แต่ดิ้นเหมือนลูกแมว ดวงตาตระหนกตกใจทุกซักร้อนมองคู่หูถูกโจมตี เห็นร่างใหญ่ถูกชกต้อยเตะถีบจนล้มลุกคลุกคลาน ความจริงตัวเขาก็ใหญ่โตพองๆ กัน แต่กลับไม่ยอมต่อสู้ป้องกันตัว

เธอกัดแรงจนอัมพาตเจ้าของมือสะบัดมือเราๆ

“คุณเสกสู้เขาสิ..! ลูกขึ้นมาสู้เขา...!”

ชายหนุ่มหืออ้อตาลายเจ็บปวดและตกใจ ร่างใหญ่ถูกชกจนถลากล้มมาปะทะรถยนต์คันหรูแล้วรูดลงกับพื้น เจ้าคนร้ายกระชาก

คอเสื้อเขาขื่นมาขัดกำปั้นสวมปลอกโลหะเข้าใส่ มีผลให้เกิดริ้วแตกจนเลือดไหลอาบใบหน้า

ร่างเล็กๆ ที่ถูกยึดไว้ดี้นรนสุดกำลัง กระแทกสันเท้าเข้ากับหน้าแข้งของอีกฝ่ายโดยแรงทำให้มันส่งเสียงร้องโอดโอยปล่อยมือเธอหันไปเตะซ้ำที่เดิมจนมันตัวงอ ร่างเล็กๆ โผเข้ายึดเหนี่ยวแขนหยาบใหญ่ของเจ้าคนที่กำลังทำร้ายชายหนุ่ม เจ้าคนร้ายแผดเสียงคำรามลั่น สะบัดร่างเล็กบาง กระเด็นลงไปนอนที่พื้น

มีรถยนต์แล่นมาพอดี ภาพความวุ่นวายทำให้คนขับชะลอความเร็วหยุดดูแล้วกดแตรลั่น เจ้าตัวใหญ่ทั้งสองตะกายเข้าหารถมอเตอร์ไซค์จะหนี แต่ยังไม่วายหันมาตะโกนขู่

“จำไว้ ถ้าแต่งงาน... มึงตายแน่...!”

แล้วรถก็แล่นหายไปในความมืด

“เป็นอะไรหรือเปล่า” คนขับรถที่ผ่านมา หน้าตื่นเปิดประตูรถลงมาถาม

พิมพ์สมรเข้าประคองร่างใหญ่ของคนที่เป็นเสมือนพี่ชายซึ่งร้องไห้ครวญครางอย่างขวิญเสีย ส้าวรรอยแผลพลางปลอบ

“คุณเสก อดทนหน่อยนะ พวกมันไปกันแล้ว”

“พวกมันเป็นใครจะเอาอะไร เสกไม่เคยทำอะไรให้พวกมันสักหน่อย” เขาโวยวายไม่หยุด

“คุณเสกไม่เป็นอะไรมากใช่ไหม”

“เป็นซิ...!”

“อดทนหน่อยนะ”

เธอลุกไปทอดอดถี่ๆ จนคนในบ้านตกตกใจวิ่งออกมา อีกครู่หนึ่งเขาก็ถูกรุมล้อมด้วยบริวารชายหญิง คุณสุขสันต์ทำอะไรไม่ถูก ได้แต่โวยวายประคองประคองลูกชายเข้าบ้าน

“พาไปโรงพยาบาลดีไหม... โธ... เป็นอะไรมากหรือเปล่า... เจ็บมากหรือเปล่าลูก”

“เจ็บมากๆ เลยครับแม่....”

พิมพ์สมรส่งเขาให้นอนพักที่เก้าอี้นุ่มด้วยาว “คุณเสกนอนตรงนี้ก่อน พร้มจะล้างแผลให้”

เธอวิ่งหาสำลี น้ำอุ่น และยาฆ่าเชื้อแผลสด ส่วนคุณสุขสันต์ที่ประคองประคองลูกชายยังคงโวยวาย “ใครช่วยโทรศัพท์บอกอชชาทีซี แล้วนี่จะต้องเรียกตำรวจที่ไหน โอย.! ฉันทำอะไรไม่ถูกแล้วใครมันทำลูกแม่... พวกมันจะเอาอะไร....”

หญิงสาวใช้สำลีชุบน้ำอุ่นเช็ดแผลให้

“พร้มได้ยืมมันตะโกนขู่เรื่องแต่งงานค่ะ”

“ฮ้า จริงหรือ” คนเป็นแม่อุทาน

ชายหนุ่มหยุดครวญครางทันที ตะปบแขนเธอ เกร็งหน้าเกร็งตาทำสัญญาณอย่างจะห้ามไม่ให้พูด เปรียบกับการถูกทำร้ายเขากลัวว่าจะไม่ได้แต่งงานกับพรรณศจีมากกว่า

“มันพูดว่ายังไงหือ พร้ม”

เธอจึงลั้งเล นึกขึ้นได้ว่าแม่เธอและพี่สาวคงเคืองแน่ๆ ถ้าได้ยืมเรื่องนี้ ก็แม่เธอออกจะตืออกดีใจคิดว่าช่างเป็นบุญเหลือเกินที่พรรณศจีกำลังจะแต่งงานกับเสกสิทธิ์

“เอ่อ... คือมันพูดว่า....”

“มันพูดว่ายังไง...” เสียงถามรื้อนร่น

“โอยๆ เสกเจ็บครับแม่” ชายหนุ่มร้องโอดโอยดังกว่าเก่า

แม่จิวสาวใช้ที่เงี้ยวพั้งถามว่า “พวกมันไม่อยากจะให้คุณเสกแต่งงานกับคุณพรรณหรือคะ หรือว่าคุณพร้มไม่อยากจะกันแน่”

“อ้าว ทำไมพร้มถึงจะไม่อยากล่ะ”

“โธ เรื่องนี้ใครๆ ก็รู้”

“รู้อะไรเธอ...” เธอถามงงๆ

แม่จิวหน้าเจื่อนหัวเราะแหยๆ

สีหน้าของคุณสุขสันต์เหมือนจะเข้าใจ ลูกชายเธอกำลังจะแต่งงานกับพรรณศจีทุกๆ ที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับพิมพ์สมรมากกว่า.! ในวันนี้ก็ออกไปหาซื้อข้าวของด้วยกัน ที่แรกเธอยังคิดว่าลูกชายจะขอแต่งงานกับหญิงสาวผู้หนึ่งที่สนิทสนมกันมาแต่เล็ก

เธอรู้ว่าเขาคำลังไคล้สาวคนพี่ ที่เคยเป็นคู่รักกันแล้วก็กลับห่างหายไป เขาหันไปควงกับสาวคนนั้นคนนี้ โดยที่แม่พร้มยังยึดความสัมพันธ์ฉันเพื่อนและพี่น้องไว้ไม่ยอมให้คลาดคลาย

“คงเป็นพวกผู้ร้ายจี้ปล้นกระมัง”

“ใช่แล้วครับแม่ พวกผู้ร้ายจี้ปล้นธรรมดาๆ นี่เอง”

ชายหนุ่มรีบพูด.....